

[Jørgen Jørgensen.]

væsentligst ved Ansættelse af Præster, men ogsaa paa anden Maade i det kirkelige Arbejde i Sognet; men Menighedsraadene har ikke noget Mandat til samlet at give Udtryk for Kirkens eller for den kristne Menigheds Synspunkter. Jeg tror, det vil være umuligt at finde noget Organ, der paa den kristne Menigheds Vegne kan give Udtryk for Kirkens Stilling i vort Land.

Jeg mener derfor, at Rigsdagen nu som i tidligere Tilfælde, naar Forholdene gjorde det nødvendigt, skal sikre en Lovgivning, saa at den kristne Menighed har Mulighed for at leve sit kristne Liv i Danmark. Det gjorde Rigsdagen i sin Tid, da Loven om Valgmenigheder og Sognebaandsløsning blev gennemført mod Gejstlighedens, mod Biskoppernes, mod de kirkelige Myndigheders Synspunkt. Hvis disse Myndigheders Synspunkt dengang var blevet lagt til Grund for Rigsdagens Afgørelse, var Folkekirken blevet sprængt. Saa havde vi ikke haft den Udvikling, som alle i Dag, ogsaa de samme kirkelige Myndigheder, erkender har været en lykkelig Udvikling for Danmark. Dette kunde maaske give os Grund til ikke i alt for høj Grad at hæfte os ved, hvad disse Kirkens Repræsentanter siger i denne Situation, fordi det historisk er fastslaaet gennem Udviklingen i Danmark, at naar Friheden skulde udbygges og udvides til Gavn og til Lykke for den kristne Menighed i Danmark, stod Kirkens øverste Ledere normalt imod denne Udvikling. Det bekymrer mig at se af de Udtalelser, der er kommet offentlig frem, at de øverste Ledere inden for dansk Kirkes Styrelse staaer saa uforstaaende over for dette Tidens, og jeg kan sige dette selvfølgelig Krav, som Kravet om at give Kvinder Adgang til Præsteembeder er.

Jeg haaber som sagt, at der nu kan sikres en Løsning af Spørgsmaalet. Dette er ikke et Forsøg — det gentager jeg — fra Rigsdagens Side paa at paatvinge den danske Folkekirke noget, som denne Folkekirke er imod. Det er et Forsøg paa at give den danske Folkekirke, den kristne Menighed Mulighed for at leve sit kristne Liv under friere Vilkaar end tidligere og paa at opheve Spærringer, som i Dag kan være en Hindring visse Steder for, at de enkelte Menigheder kan faa deres Kirkeliv gennemført paa den Maade, de helst ønsker.

Jeg skal derfor anbefale Gennemførelsen af det Lovforslag, som mine Partifæller og jeg har stillet, og jeg skal anbefale den Del af den højtærede Kirkeministers Lovforslag,

som indeholder det samme. Jeg kan tilsige min Villighed til at drøfte det Spørgsmaal, som Kirkeministeren i sit Lovforslag har rejst om, at Menighedsraadene ogsaa med Hensyn til Ansættelsen af Hjælpepræster skal være medbestemmende, men jeg maa fraraade den Bestemmelse i Kirkeministerens Lovforslag, der vedrører den sønderjyske Kirkeordning, og hvis Kirkeministerens Forslag om Menighedsraadenes Stilling ved Præsteembeders Besættelse skal føre til, at man giver kvindelige Ansøgere en anden Stilling end mandlige, maa jeg ogsaa fraraade dette. Den Ordning, der nu skal gennemføres, skal være en Ordning, hvorefter Kvinders og Mænds Stilling bliver den samme inden for Folkekirken, og de Garantier, som Ministeren gennem sit Forslag vil sikre, kan jeg ikke anbefale og ikke medvirke til at gennemføre.

Paul Holt: Denne Forhandling forløber jo paa en lidt anden Maade end de fleste Forhandlinger om Lovforslag i det høje Ting. Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til Præsteembeder sætter Sindene i Bevægelse paa en ganske særegen Maade, saaledes at mange Mennesker, naar de skal tage Stilling til dette Spørgsmaal, tager Stilling ud fra en Opfattelse, der er begrundet i deres hele Livsanskuelse, deres Tro; Spørgsmaalet kommer til at gribe ind i deres personlige Forhold, deres hele Syn paa Tilværelsen, fordi vi her er inde paa noget, der rører ved Kirken, rører ved Kirkens indre Anliggender og derfor nødvendigvis maa komme ind paa det personlige.

Det, jeg her skal sige vedrørende det foreliggende Lovforslag, skal derfor ogsaa være et personligt Indlæg, og med de Udtalelser, jeg fremsætter, binder jeg ikke min Gruppe, idet der ogsaa inden for denne Gruppe gør sig forskellige Anskuelser gældende angaaende dette Spørgsmaal.

Vedrørende den højtærede Kirkeministers Forslag om Adgang til Præsteembeder i Folkekirken havde vi i Foraaret Lejlighed til at fremføre almindelige Bemærkninger, særlig vedrørende de mindre spændende Punkter, og her gælder det for mit Vedkommende, at jeg staaer paa det samme Standpunkt som dengang, og alt det i dette Forslag, som ikke kommer Spørgsmaalet kvindelige Præster ved, kan jeg ganske støtte, idet jeg henviser til de Udtalelser, jeg kom med, da vi behandlede det første Forslag, som blev stillet af den højtærede Minister.

Det store Spørgsmaal i dette nye Forslag er Spørgsmaalet om Adgang for Kvinder